

SORMODOR

Semmi érzéke a sorban álláshoz. Most ott nézelődik jobbra, az édességeknél. Mivel ennyire távol álldogál a kasszához váró sortól, azzal a fürkésző pillantással, amellyel mintha végigszkennelné az édességes zacskókat, egyiket a másik után, nincs miért azt hinni, hogy a sorára vár. Hogy egyáltalán vár. Teljes mértékben azt a benyomást kelti, hogy még vásárol.

Talán én érkeztem később. Talán az utolsó másodpercekben csusszanhattam be. Ezt ő nem tudhatja. Hisz nem láthatott onnan. Nem is láttam az arcát, csak a hátát. És ez a hát még mindig vásárol.

Sem bevásárlókocsit, sem kosarat nem állított oda, hogy megjelölje a helyét. Jó nagy hézagot hagyott a sor és saját maga között. Kilépett, és újra a vásárlással van elfoglalva. Még ha végül elhatározza is magát, hogy hagyja a fenébe az édességet, egyelőre mérlegeli a dolgot. És mivel mérlegel, még nem végzett.

En végeztem. Az én áruim a kosaramban vannak. És mivel aktívan sorban állok, haladnom kell előre a többi sorban állóval együtt. Másképp megzavarnám a többiek ritmusát. Hisz még jöhetnek mások is utánam. És akkor ők is összezavarodnának. Előretolom a

kosaram egészen addig a hölgyig, aki a sor-törő előtt áll, hogy betöltssem a hézagot. Csak követem a sor mozgását. Ez így természetes.

Nocsak. Társaságot kapunk. Egy idősebb úr áll be mögém. Bizonyára nincs kedve ahhoz, hogy beengedjen egy aktívan vásárlót közénk, aktívan sorban állók közé. Egészen biztos, hogy az én pártomat fogja majd egy esetleges konfrontációnál. Nem is látta, hogy a nő sorban állt volna. Azt látja, hogy az édességes polcnál válogat a márkák között. Végül egy Marabou csokoládé lesz a nyertes, a kis keskeny csomag, a tört mandulás. Az, amelyik egy embernek túl nagy, de kettőnek meg kicsit kicsi. Vajon az egészet ő fogja megenni?

Most azonban elkezdek visszahátrálni. Mint-ha mi sem történt volna. Tolat, háttal felém. A kosaram felé tart. Nem látja. Nem figyel.

– Hopsz! – mondja, mikor lábával beleütözik a kosaramba. Rám néz, és most meglát mindkettőnket, engem és a mögöttem álló urat. Mosolyog. Én nem mosolygok. Valami bocsánatkérés-féleséget motyog, és zavartan körbenéz. Végül beáll az utánam következő mögé.

A kasszához érek, fizetek, és elkezdek bepakolni a szatyrokba. Az úrnak mögöttem csak egy aludtjeje van, így miután fizetett, már fizethet a nő is, és még mellém kerül a szalagpult végén, mielőtt elkészülnék.

Nem mond semmit. Nem látszik rajta semmi.

Amikor mindent összepakolok és elindulok a szatyraimmal, elkapom a pillantását. Megint mosolyog. Én nem mosolygok. Én megmondom neki, mi az igazság.

– Csak saját magát okolhatja.

MURÁNYI Eszter fordítása

Jonas Karlsson svéd író, színész, drámaíró. 1971-ben született Stockholmban, ma is ott él. A híres stockholmi Dramaten színház állandó társulatának tagja, ismert filmszínész. Íróként a *Det andra målet* („A másik cél”) című novellagyűjteménnyel debütált 2007-ben. A kötet alapján 2014-ben *Stockholm Stories* címmel film is készült. Az első novelláskötetét két újabb követte, majd 2013-ban és 2015-ben két regénye is megjelent, a *God Jul: en berättelse* („Kellemes karácsonyi ünnepek – elbeszélés”) és a *Jag är en tjuv* („Tolvaj vagyok”). Az Európa Könyvkiadó gondozásában idén ősszel megjelent, első magyarul is olvasható elbeszélésének címe „A számla” (*Fakturan*, 2011).

Murányi Eszter 1990-ben született Miskolcon, Gödöllőn él. 2015-ben szerzett diplomát az ELTE skandinavisztika szakán. Jelenleg ugyanitt folytatja tanulmányait mesterképzésen.